

Jednotní v poslání: proces sjednocení církve

Tento dokument byl přijat hlasováním na Výkonném výboru Generální konference

Církev adventistů pokračuje v růstu tím, že do ní přicházejí noví členové z „každého národa, pokolení, jazyku a lidu“. Jako členové církve máme přednost usilovat a modlit se za jednotu církve a poslání, za které se Ježíš tak vážně modlil (J 17,11.20–23). Občas je tato jednotu ohrožena v místním sboru – a toto nebezpečí může být i v celosvětové rodině, která čítá téměř 20 milionů lidí různých jazyků, kultur a původu. A přece je tato jednotu vysokým ideálem, ke kterému jsme byli povoláni.

Proto je velmi důležité, abychom se setkávali k modlitbám i k plánování a odsouhlasení formálních pravidel a směrnic. Ty nám poskytují rámec, který nám pomáhá držet při sobě jako lid a jednotně naplňovat naše prorocké poslání a zvěstovat naše poselství. To není něco, co bychom mohli zlehčovat nebo přehlížet. Naopak, představuje to naše nejlepší úsilí jako celosvětové církve, abychom zůstali věrní Bohu a jednotně spolupracovali.

Aby jakákoliv organizace mohla efektivně pracovat, její členové musí občas odložit své vlastní názory a preference pro vzájemné dobro a pro zdraví většího celku. Jako nedokonalé lidské bytosti můžeme očekávat, že se dopouštíme chyb. Bůh je náš Vůdce, který nechybuje, ale jeho následovníci nejdou vždycky správným směrem. Jednotlivci nebo některé složky církve občas nejednají podle pravidel odsouhlasených církví. Někdy se to stane neúmyslně, jindy záměrně (možná s velmi dobrými úmysly). Avšak církevní pravidla mají velmi dobře definované postupy, pokud jednotlivec nebo některá složka církve potřebují výjimku z pravidel nebo dalších odhlasovaných směrnic církve. Pokud se některá složka církve rozhodne „jít nezávisle dál“, trpí a chřadne celé Kristovo tělo. Pokud se záležitost neřeší, toto jednání může vést k obviňování z nečestnosti a může narušit jednotné poslání celé církve.

Jak by se měla církev v takovém případě zachovat? Ignorovat tuto situaci a modlit se za to, aby problém brzy odezněl? Nebo okamžitě zasáhnout a vyžadovat podřízení? Nebo existuje nějaký jiný vyvážený způsob, abychom jeden druhému zdůraznili, že všichni neseme odpovědnost a že spolupracujeme na společném díle?

Po mnoha modlitbách, poradách a diskuzích doporučujeme:

1. Přijmout následující kroky smíření a sjednocení s těmi složkami, které patrně přehlížejí nebo ignorují biblické principy vyjádřené v základních věroučných výrocích či odhlasovaných pravidlech a směrnicích církve:

a) Naslouchání a modlitby

- I. Tento krok začíná, když začne být vedoucím administrátorům zjevné, že se musí zajímat o jednání podřízených složek. Vedoucí činitelé by se v takovém případě měli setkat a vedoucími podřízené složky. To poskytne příležitost k tomu, aby se společně modlili a vzájemně si naslouchali.

b) Konzultování problému se širší skupinou

- I. Pokud se zjistí, že je důvod pokračovat v diskuzi, vedoucí administrátoři nadřízené složky by po konzultacích s dotyčnou složkou měli ustanovit širší skupinu k poradám o problému. Tato skupina, včetně laických členů, kazatelů a administrátorů z dané církevní složky i z širší církve, by se v rozmezí šesti měsíců měla setkat alespoň dvakrát. To jim poskytne příležitost si vzájemně naslouchat, společně se modlit a hledat Boží vůli studiem Písma a knih Ellen Whiteové. Měli by vynaložit veškeré úsilí a věnovat dostatek času osobním návštěvám, otevřeným rozhovorům, setkáním a fórům k dialogu.
- II. Pokud je záležitost časově velmi naléhavá (třeba církevní složka připravuje žádost o neautorizovanou půjčku, kterou již nejde změnit), výkonný výbor v konzultaci s nadřízenou organizační složkou může odsouhlasit změnu časového rámce.
- III. Členové výboru, kteří ustanovili širší skupinu, by měli dělat pravidelná shrnutí výsledků diskuze a poskytovat je administrátorům nadřízené organizační složky.

c) Psaní pastoračních dopisů

- I. Pokud není záležitost během šesti měsíců vyřešena, administrátoři nejbližší nadřízené složky by měli zaslat pastorační dopisy, ve kterých členy dotyčné církevní složky nebo organizace budou povzbuzovat, aby při jejím vedení byli věrní biblickým principům vyjádřeným v základních věroučných výrociích, odhlasovaných pravidlech a směrnících církve.

d) Naslouchání a opětovné modlitby

- I. Pokud ani tyto dopisy nepovedou k vyřešení záležitosti, administrátoři nejbližší nadřízené složky by se měli setkat s vedoucími dané církevní složky nebo organizace, aby je povzbudili a apelovali na ně, aby záležitost přehodnotili (aby byl alespoň přijat navržený nový časový rámec zmíněný v bodu b). Pak by také měli požádat o možnost dalšího setkání s celou skupinou, aby se k záležitosti mohli vyjádřit.

e) Začátek druhé fáze usmíření a sjednocení

- I. Pokud z nějakého důvodu výše zmíněný proces modliteb a konzultací nepovede k vyřešení záležitosti, výkonný výbor nejbližší nadřízené složky by měl zvážit proceduru řešení sporů zmíněnou v doporučení bodu 2.
- II. Do řešení biblických principů vyjádřených v základních věroučných výrocích a odhlasovaných pravidel a směrnicích církve se zapojí i Generální konference.

2. Požádat výbor administrátorů Generální konference, aby výročnímu zasedání Výboru generální konference v roce 2017 podal návrh k dalším procedurálním krokům v případě, že konflikt nebyl vyřešen na základě procedur zmíněných v bodě 1.

Na základě schválení tohoto dokumentu, a to i v případě, že by proces nebyl plně uzavřen a odsouhlasen, jsou složky církve oprávněny zahájit tento proces v těch případech, kde nejsou dodržovány biblické principy vyjádřené v základních věroučných výrocích, odhlasovaných pravidlech a směrnicích církve, a podají o tom zprávu prostřednictvím divize. V případě instituce spadající pod Generální konferenci podá administrativa Generální konference zprávu na příštím výročním zasedání Výkonného výboru Generální konference.

Přestože čas od času bude nutné řešit konflikty, rodina církve adventistů a její organizační jednotky jsou všechny povolány k tomu, aby byly částí prorockého hnutí doby konce, které má poselstvím naděje a spasení zasáhnout všechny národy, jazyky, rasy a vrstvy společnosti po celém světě. Je velkou předností patřit k rodině církve, ve které „jedni nesou břemena druhých“ (Ga 6,2), což znamená být „k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštět si navzájem“ (Ef 4,32) a snažit se společně pracovat, aby „svět mohl uvěřit“ (J 17,21).

„Přijď, Pane Ježíši.“ (Zj 22,20)